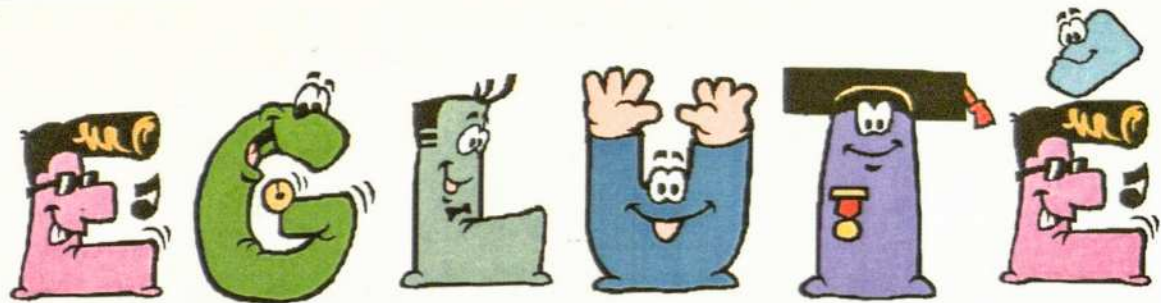

LAPKRITIS * 2000 * NOVEMBER

VOL 51/NR. 9

E G L U T Ė

LAPKRITIS / NOVEMBER / 2000 Vol. 51 / Nr. 9

TURINYS

- 1 DALYTĖS MALDA, V. V.
- 2 VĖLINĖS, S. *Jonynienė*
- 3 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 6 RUDENĖLIS, *Alicija Valinčiūtė*
- 6 RUDENĖLIO LAIKRODUKAS, *Vaida Stakėnaitė*
- 7 SVAJONĖ, *Jūratė Bukauskaitė*
- 8 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 11 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 15 LAPKRIČIO 23-OJI – LIETUVOS KARIŲ DIENA
- 17 VARNA PETRONĖLĖ, *Sigitas Geda*
- 18 MŪSŲ KŪRYBA
- 26 AR ŽINAI?
- 29 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 31 GALVOSŪKIAI
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išėina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

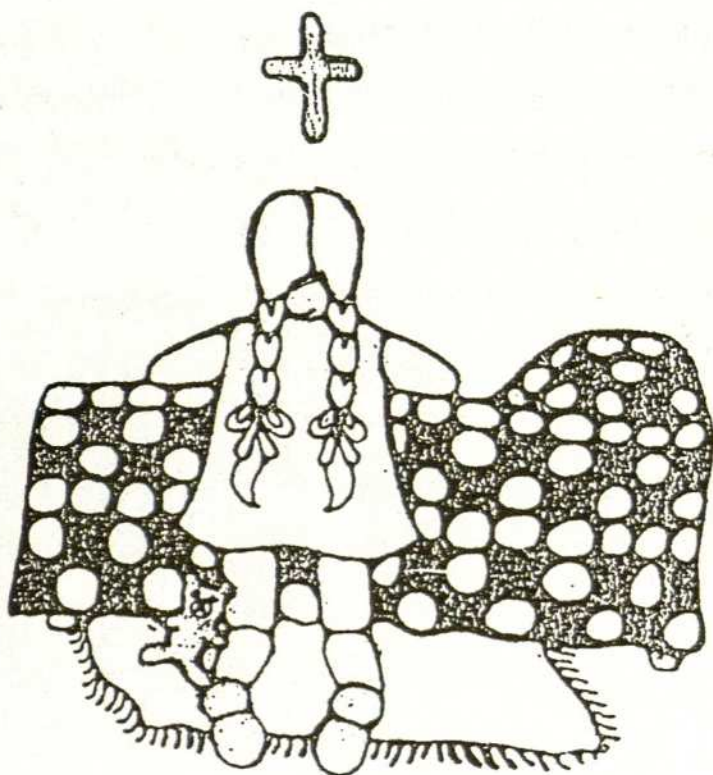
Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

DALYTĖS MALDA

V. V.

*Pasiklupdė Dalytė lėlytę
Ir meškiuką Ruduką kartu.
Ir Dievulį ji ėmė prašyti,
Kad jai duotų daugiau dovanų.*

*Noriu dviračio tikro, Dievuli:
Triratukas mažiems tik vaikams;
Noriu katino gyvo, šunelio
Ir auksinių žuvelių – daug, daug! . .*

VĖLINĖS

Vėlinės – tai mirusių prisiminimas. Jos taip pat yra ir priminimas gyviesiems, kad nepamirštų savo artimųjų ir draugų, esančių ten, kur po kiek laiko ir jie bus.

Lietuvoje buvo gražus paprotys Vėlinių dieną (lapkričio 2 d.) pagerbti mirusius. Tą dieną bažnyčiose būdavo gedulingos pamaldos, eiseną į kapus ir ten atitinkamos pamaldos. Kiekvienas stengdavosi tą dieną aplankyti savo mirusius artimuosius ir vakare uždegti žvakutę ant jų kapų. Tūkstančius žvakelių uždegdavo mylimos rankos ant savo artimųjų kapų. Kapinės, tas mirusiųjų miestas, tą vakarą paskęsdavo paslaptingoje žvakučių liepsnos jūroje. Žvakučių šviesa rodė meilę ir bendravimą gyvųjų su mirusiais. Ta mirganti žvakučių šviesa; giesmės, koplytėlės varpo gaudimas ir paslaptinga tamsaus rudens vakaro nuotaika lyg ir suteikdavo gyvybės tam miestui. Kiekvienas pajusdavo gyvą ryšį su savo mirusiais.

Vėlinių dieną taip pat gražiai pagerbdavo kritusius dėl Lietuvos laisvės karius ir savanorius. Ypatingai labai gražios ir išpūdingos apeigos būdavo atliekamos Karo muziejaus sodelyje prie Nežinomo kareivio kapo. Čia į dangų kildavo balti aukuro dūmai, liūdnai skambėdavo karo invalidų orkestro grojami giesmės garsai, muziejaus bokšte gausdavo Laisvės varpas.

Uždegamos žvakutės ant artimųjų, ant kritusių partizanų ir kitų laisvės kovotojų kapų. Tyliai kalbamos ir maldos už mirusius. Ir mes nuoširdžia malda įsijunkime į jų maldas. *S. Jonynienė*

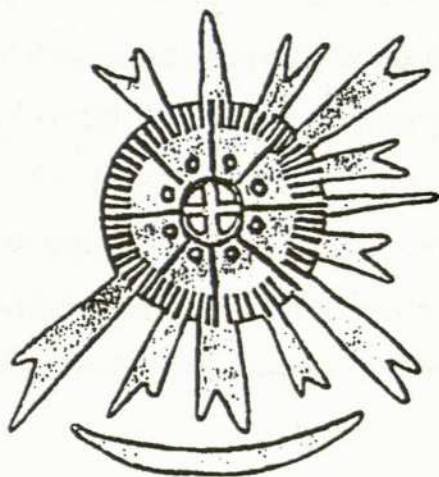
IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

KOKIA BUVO MŪSŲ BOČIŲ TIKYBA

Mes, lietuviai, esame dabar krikščionys, tikime vieną Dievą; visi krikštijamės užgimę. Bet ne visados taip buvo: senovės laikuose lietuviai buvo stabmeldžiai, t. y. tikėjo daugybę visokių dievaičių. Tarp tų dievaičių didžiausias buvo Perkūnas. Lietuviai tikėjo, kad jis esąs vyriausias viso pasaulio valdovas, kad jis viešpataujas ant žaibų, griauštinių ir perkūnijų, o visi kiti dievaičiai turį jo klausyti. Gyvenąs jis kažin kur aukštumose tarp kitų dievų. Lietuviai dirbdavosi jo paveikslus arba stabus iš medžio, ir pasistatę po kokiuo ąžuolu, garbindavo ir meldavo juos. Norėdami ko nors iš dievaičių išprašyti ar pasakyti jiems ačiū už kokią malonę, degindavo aukoms visokius gyvulius. Perkūno garbei buvo pašvęsti ištisi ąžuolynai. Tuose ąžuolynuose nevalia buvo nei medžiai kirsti, nei žvėrys mušti, net žmonėms ir tai buvo draudžiama tenai vaikščioti; vieni kunigai tegalėjo kelti tenai savo koją. Visokiuose reikaluose kreipdavosi lietuviai į Perkūną.

Buvo dar dievaitis Kovas, kursai valdė karus, Pykolis – dievaitis piktas, kuris leisdavo ant žmonių nelaimės, ligas, mirtį.

Garbino lietuviai ir deives. Visų vyriausioji deivė buvo Praurimė.

Jos garbei statė žynynus ir kūreno amžinąją ugnį. Kad ugnis niekuomet neužgestų, sergėjo ją tam tikros mergaitės, vadinamosios vaidilutės. Dar jaunos būdamos jos pasižadėdavo tarnauti dievaičiams ir netekėti, turėjo visados gyventi prie žynyno ir paeiliui ugnį kurstyti. Vaidilutė, kuri nenusaugojo ugnies ir leido jai užgesti, būdavo mirtimi baudžiama, nes užgesus ugniai, laukiama buvo visam kraštui nelaimės. Amžinoji ugnis Praurimei garbinti buvo kūrenama ties Palanga, o gražioji Birutė, apie kurią ligšiol lietuviai tebedainuoja, buvo taip pat vaidilutė tame žygyne. Tokią pat amžinąją ugnį kūreno ir Perkūnui. Vilniuje, kur dabar stovi katedros bažnyčia, stovėjo senovėje Perkūno žygynas su ugnimi. Dar ligšiol tebėra ugniavietė po didžiuoju altoriumi.

Turėjo lietuviai ir savo kunigų. Vyriausias tarp jų buvo krivių krivaitis; jo turėjo klausyti kiti kunigai. Žmonės jį labai gerbė ir šventu laikė; patsai didysis kunigaikštis klausydavęs jo patarimų. Retai jis tebuvo galima matyti: sėdėjo visados žygyne ir meldės; tik retkarčiais, atėjus kokiai šventei, kada žmonės susirinkdavo pas žygyną, pasirodydavo krivių krivaitis po šventuoju ąžuolu ir sakydavo minioms pamokslus. Buvo daug ir šiaipjau kunigų, kurie žmones mokė, aukas dievaičiams degino.

Senovės lietuviai tikėjo, kad žmogaus vėlė nemirštanti. Gerųjų žmonių vėlės, užvis tokių, kurie yra mirę kare, gindami nuo priešininkų tėvynę, einančios į dangų, pas Praamžių ir Perkūną. Dangus, anot jų, esąs ant aukšto aukšto kalno, į kurį vėlė turinti įlipti. Todėl lietuviai senatvėje nesipjaustė nagų, kad ilgais nagais įsikibę lengviau įliptų į tą dangaus kalną. Blogųjų žmonių vėlės ėjusios į pragarą, kuris buvęs po žemėmis ir kur viešpatavęs piktasis Pykolis. Numirus žmogui, sukraudavo aukštą laužą ir degindavo ant jo lavoną kartu su daiktais, kuriuos jis mėgo. Degino ir šunis, su kuriais jis medžiojo, žirgą, ant

kurio kovė priešininkus karuose, o kartais net ir mylimuosius jo tarnus. Darė taip tikėdami, jos visi tie sudeginti daiktai eisią kartu su mirusiojo vėle į kitą pasaulį ir jis ten naudosiąsis jais, kaip čia žemėje kad naudojosi. Pelenus, supylę į tam tikrą indą, užkasdavo.

Atsitikdavo, jog vyrui mirus, jo mylinti žmona liepdavo save sudeginti, norėdama gyventi su savo mieliausiuoju pas Perkūną.

* * * * *

Seniai seniai

Prisimink šią lietuvių sakmę. Kažkada žemėje buvę labai tamsu. Vien naktis ir naktis. Ir tada vienas sumanus kalvis nukalė Saulę. Ir pakabino ją danguje.

Žmonės Saulę labai gerbė, mylėjo. Rytais jai dainavo:

Aušta Aušrelė kaip gelumbėlė,

Teka Saulelė kaip ritulėlis.

Vakaraus meldėsi:

Dienužę vargstant, vakaro sulaukus –

Saulyte močiute, pastiprink mus.

Paslaptingas žmonėms buvo ir Mėnulis. Jie pastebėjo, kad šis dangaus kūnas keičiasi: čia šviečia pilnatis, čia – lyg pjautuvas pakibęs danguje... Mėnulį vadino dievaičiu, karalaičiu. Ypač garbino jauną Mėnulį, jam meldėsi:

Karaliau, karalaiti, dangaus dievaiti,

Tau aukso karūna,

Man – sveikata.

Garbindami Saulę ir Mėnulį, mūsų protėviai jų atvaizdais puošė kryžius, koplytstulpius, verpstes, stogastulpius, kraičių skrynias, jais margino margučius, audinius...

RUDENĖLIS

Alicija Valinčiūtė

Pilkais takeliais rudenėlis ateina,
Lietaus lašeliai krinta.

— Rudenėli, ateiki! —

Jį kviečiame visi.

Geltonas lapelis kaip saulės lašelis
Kabo liūdnas ant medžio šakelės.

Jis žino, kad piktas šiaurys
Nupūs jį toli toli.

O lapkritis,

Tas negailestingas kaminkrėtys,

Jau krečia nuo medžių

Paskutinius lapus.

RUDENĖLIO LAIKRODUKAS

Tiku taku, tiku taku, —

Bėkite, vaikai, prie lapų.

Tiku taku, tiku taku, —

Jis mums „labas rytas“ sako.

Tiku taku, tiku taku, —

Rudenėli, tu puikus!

Tiku taku, tiku taku, —

Berk mums įvairius lapus!

Vaida Stakėnaitė

IV c klasė,

Panevėžio 11 vidurinė mokykla

SVAJONĖ

*Ar nebūtų nuostabu
Nors kartą gyvenime
Pavirsti lapu?*

*Plevėsuoti medžio viršūnėje,
Kai vėjas pučia, sūpuotis,
O rudeniui atėjus
Atsiplėšti nuo šakos
Ir skristi tartum paukštis...
Skristi virš upių, miškų,
Bulves kasančių žmonių.*

*Ir nukristi ant ežio,
Kuris nusineštų tave
Į savo namus,
Ir tu praleistum žiemą
Su jo šeimyna.
Ak, kaip būtų nuostabu!*

*Jūratė Bukauskaitė
Vidugirių mokykla, VII kl.*

IŠ ISTORIJOS LOBYNO

RAGAINĖ

Vytautas Šilas, Henrikas Sambora

Ragainė – miestas, įsikūręs kairiajame Nemuno krante, 10 kilometrų nuo Tilžės. Vietovardis siejamas su žodžiu *ragas* – „pusiasalis“ arba su *Ragaina* – „miškų dievybė“.

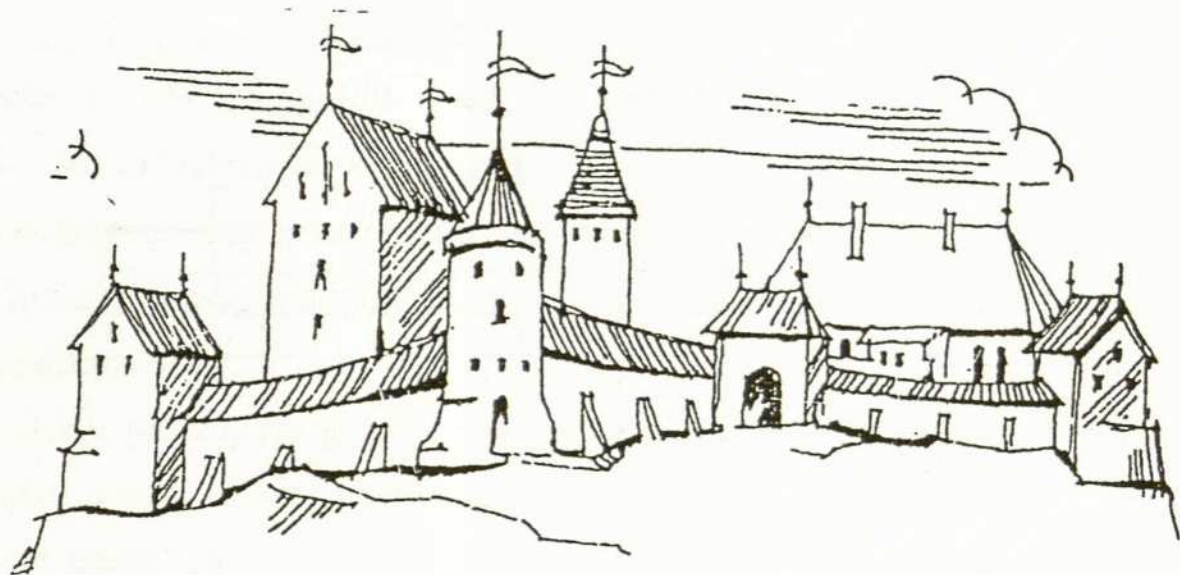
Ragainė – senoji skalvių pilis buvo pastatyta ant aukšto Nemuno kranto. Iš archeologų radinių galima manyti žmones čia gyvenus nuo akmens amžiaus.

Padavimas pasakoja, kad Ragainės pilyje gyvenęs milžinų kunigaikštis su trimis sūnumis – Tilžium, Rambynu ir Vilmantu. Turėjęs jis ir dukterį, kurios tikro vardo niekas nežinojęs. Kartą kunigaikštis paskelbė išleisias ją už to, kuris jos vardą atspėsias. Į devintąją spėjimų dieną pasisekė vienam prastos kilmės jaunuoliui Ragainės vardą pasakyti – tai ir buvęs kunigaikštytės vardas. Jis ir tapęs jos vyru. Senasis kunigaikštis miręs, o pilį žmonės Ragainės pilimi ėmę vadinti. Ilgai ragainiečiai gyveno laimingai, kol svetimtaučiai panoro pilį užimti.

1275 metais iš Kuršių marių laivais atplaukė 1000 įgudusių Ordino riterių ir karių. Po atkaklios kovos jiems pavyko perlipti pilies sienas ir įsiveržti į vidų. Kryžiuočiai išžudė Ragainės gynėjus, moteris ir vaikus išsivare nelaisvėn, o pilį sudegino.

1355 metais kryžiuočiai pasistatė naują mūrinę pilį. Iš čia jie užpuolė ir 1362 metais sudegino Kauną. Apie kryžiuočių pilį yra kitas padavimas.

Ilgai statė kryžiuočių pilį tūkstančiai rankų. Tačiau, kas per dieną buvo pastatoma, per naktį buvo sugriauinama. Paaiškėjo, kad tai tankiuose miškuose gyvenančių Skaluvos milžinų darbas. Riteriai bandė juos apsupti ir nužudyti, bet šie laiku pasitraukė. Tik devynerių metų vaikas įkliuvo įtūžusiems vokiečių riteriams. Šie įmūrijo jį gyvą į pilies sieną, ir daugiau niekas netrukdė statyti pilį. Dar ir dabar įėjus į kiemą, dešinėje pilies sienoje, gerai išsižiūrėjus, galima pamatyti tą vietą, kurioje ilsisi paskutinis Skaluvos milžinų vaikas.

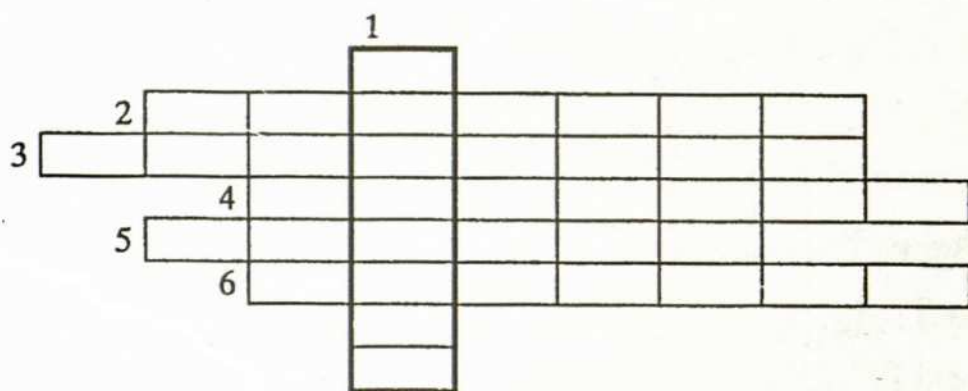

Ragainės miestas ėmė plėstis XVI amžiuje. Įdomi senoji Ragainės bažnyčia. Ji buvo panaši į salę. Šioje vietoje brandžiausius savo metus praleido žymus lietuvių kultūros veikėjas kunigas Martynas Mažvydas. Į Ragainę atvyko 1549 metais, išleidęs pirmąją lietuvišką knygą „Katekizmas“. Jis buvo karštas liuteronų tikybos skleidėjas, rūpinosi

parapijiečių švietimu, uoliai prižiūrėjo, kaip mokomi Ragainėje vaikai. Martynas Mažvydas mirė 1563 m. gegužės 21 d. Ragainėje. Palaidotas tikriausiai tų laikų papročiu bažnyčioje po grindimis.

Ir Mažosios, ir Didžiosios Lietuvos svarbiausias leidinys – 1883 metais Ragainėje pasirodęs pirmasis lietuviškas laikraštis „Aušra“. Jis iškėlė tokius šūkius: 1. Mes nenorime virsti vokiečiais, lenkais, rusais. 2. Mes nenorime atsižadėti savo kalbos ir savo tradicijų. 3. Nenorime mokyklų, kurios mus paverstų kitataučiais. „Aušra“ ugdė lietuvių savigarbos jausmą, siekė, kad lietuviai visur ir visada jaustųsi lietuviais.

skalviai – senovės baltų gentis, gyvenusi prie Nemuno žemupio

1. Mokslas apie žmonijos praeitį.
2. Bičių deivė.
3. Kunigaikštis, visą gyvenimą praleidęs karo lauke, gindamas Lietuvą nuo kryžiuočių.
4. Taikos sutartis, kurią pasirašė lietuviai ir kryžiuočiai 1411 m.
5. Mūšis, kuriame lietuviai sumušė Livonijos ordiną.
6. Upė, iš kurios kildinamas Lietuvos pavadinimas.

(1. Pilenai 2. Gediminas 3. Suvalkija 4. Krėvos 5. Ugnis 6. Galvė)

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

PIRMOS SNAIGĖS

Joana Danutė Žilaitytė

Baltoj pily gyvena Šaltis su savo dukterimis snaigėmis.

Snaigės kiauras dienas žaidė, lakstė po pilį ir dainavo.

Bet vieną kartą joms nusibodo ir šokti, ir siausti.

— Leisk mus pasaulio pažiūrėti, – užsimanė.

— Palūkėkit, – atsakė Šaltis. — Dar ne laikas, dabar ten pavasaris sodina gėles, lapais aptaiso medžius.

Snaigės vėl sau žaidė ir šoko. Bet kartą vėl neiškentė:

— Ar jau išleisi mus į pasaulį?

— Dar ne. Dabar ten vasara augina gėles, nokina javus.

Snaigės siautė, net balta pilis dundėjo, kol neatsibodo. Nuliūdusios vėl kalbina Šaltį.

— Jau greitai, jau greitai, – atsakė šis. — Netrukus ruduo nupurtys medžių lapus, išskris į pietus paukščiai, tada ir aš iškeliausiu, o jus drauge pasiimsiu.

Ir šit viena snieguolė tarė:

— Žiūrėkit, jau skrenda paukščiai!

— Tai jau ir mums laikas! – atsiliepė Šaltis.

Užrakino jis baltą pilį, pasiėmė į rankas lazda, kad lengviau būtų eiti, ir eina.

Pamatė snaigės dunksantį mišką ir nuskrido į jį.

— Jau ir snaigės, – atsiduso žalia eglutė.

— Ar tu nelaukei mūsų? – paklausė snaigės.

— Jūs atnešėte žiemą. Greit ateis ir Naujieji metai. Tada žmonės kerta eglutes iš girių ir kažin kur išveža. Kas žino, gal šiomet ir mane nukirs, – liūdnai kalbėjo eglutė.

Pro patvinusią upę, kurios tykūs vandenys jau nešė ižą, pro nuvytusius laukus atskrido snaigės į sodą ir nusileido ant medžių šakelių pailsėti.

— Žiūrėkit, jau snaigės! – sudejavo medeliai. — Tuoj atšokuos kiškiai mūsų graužti.

Nors snaigėmis niekas nesidžiaugė, bet jos vis vien skrajojo.

Dieno užgeso, žemę apgaubė liūdnos sutemos.

— Kur jūs, dukterys? – suspengė Šaltis.

— Mes čia! Mes čia! Dar valandėlę paskraidysim...

— Tik nepaklyskit, nes jau tamsu.

Žiūri snaigės – lange spingso žiburys. Kas ten būtų?

Viena prilėkė artyn ir prikišo akį prie stiklo.

— Ką aš matau! – sušuko ji. — Ten vaikai šoka ratelį. Eime, kartu pašoksime.

Susirado snaigės stikle plyšiuką ir visos sulindo į vidų.

— Štai pas mus snaigės! – krykštavo vaikai. — Pirmosios snaigės!

Apsidžiaugė snaigės ir ėmė suktis su vaikais. O Šaltis, nesulaukęs dukterų, eina ieškoti.

— Kur jos pražuvo? – niurna Šaltis. — Tokios nenuoramos...

Ieškojo miške, ieškojo sode – niekur nėra. Žvilgtelėjo pro langą – ogi bešokančios su vaikais!

— Išpersiu kailį! – supyko Šaltis ir pastukseno lazda į palangę.

Išsigando snaigės, puolė šen, puolė ten, besiblaškydamos netyčia prisilietė prie krosnies ir ištirpo.

Šaltis visą naktį ašarojo savo dukterų.

— Žiūrėkit, kaip dailiai Šaltis išpuošė langus! – džiaugėsi pabudę rytą vaikai.

Iš kur jie galėjo žinoti, kad Šaltis ašaromis aplaistė jų langus...

KAS PATAMPĖ LIŪTĄ UŽ ŪSŲ

Joana Danutė Žilaitytė

Liūtas paseno ir nutarė savo karūną atiduoti naujam žvėrių karaliui.

Susikvietė jis žvėris ir sako:

— Aš jau senas. Išsirinkit sau kitą valdovą.

Ilgai suko galvas žvėrys, ką rinkti, bet riejos ir niekaip negalėjo nutarti. O liūtas dar pridūrė:

— Tik išsirinkite drąsų.

— O kaip sužinoti, kuris drąsus? – teiraujasi žvėrys.

— Tas drąsus, kas išdrįs patampyti mane už ūsų.

Sumišo žvėrys, nusigando. Tampyti liūtą už ūsų!

— Tik jau ne aš! – tarė kiškis ir pirmutinis nurūko, kur kojos neša.

— Ir ne aš, – pasakė kurmis ir įsirausė iš baimės į žemę. Lindi, tyli.

— Tu, vilke, bandyk, – niurnėjo lokys.

— Tu juk nieko nebijai.

— Bandyk tu pats, – suurzgė vilkas.

— Aš nekišiu nagų. – Ir uodegą pabrukęs, nucimpino į krūmus.

— Bandyk, loky, tikrai tu stiprus, ir niekas tavęs neįveikia, – meilikavo lapė, liežuvį pasiploninus. — Eik, būk mūsų valdovu.

— Kad mano bitės dar nekopinėtos, – išsisukinėjo lokys.

Vilkas su lokiu, abudu tokiu, užsilindo už medžių.

Pro šalį bėgo skruzdėlytė, nešėsi trupiniuką. Pamatė ji gulintį liūtą, ir ėmė kopti kaip į kalną.

Užkopė skruzdėlytė atsitūpė ant ūso ir supasi.

Žvėrys net išsižiojo. Iš kur tiek drąsos! O liūtas atidavė jai savo karūną.

Bet skruzdėlytė paptelėjo nuo ūso ir pranyko žolėje.

— Kas bus? – kraipė galvas žvėrys, likę be karaliaus.

Vėl susirinko visi ir tarėsi, ką vainikuoti. Tarėsi, tarėsi ir nutarė: o kam tas karalius? Ar ne geriau gyventi be jo?

Taip ir gyvena.

LAPKRIČIO 23-OJI – LIETUVOS KARIŲ DIENA

Šią dieną kartu su kariuomene švenčia ir visa tauta, kuri savo karių gerbė nuo senovės.

Lietuviai buvo ramūs, taikūs, draugiški ir vaišingi. Be galo mylėjo savo Tėvynę, dievus, senuosius papročius, gerbė tėvus ir senelius. Vertėsi lietuviai žemdirbyste, žvejyba, medžiokle.

Priešams pradėjus nuolat puldinėti Lietuvos žemes, lietuviai buvo priversti imtis ginklo, išmoko jį valdyti, tapo gerais kariais. Priešų skaičius jų negąsdino – jie stengėsi laimėti kovą smarkiu puolimu arba gudrumu. Taip dideliuose mūšiuose nugalėjo stiprias kariuomenes: 1236 m. prie Saulės – Kalavijuočių ordino, 1260 m. prie Durbės – Kryžiuočių ordino, 1362 m. prie Mėlynųjų vandenų – Aukso Ordos; 1410 m. Žalgirio lauke kartu su lenkų kariais galutinai sutriuškino Kryžiuočių ordiną, 1506 m. prie Klecko įveikė Krymo totorių, 1514 m. prie Oršos – Rusijos, 1605 m. prie Salaspilio – Švedijos, 1621 ir 1673 m. prie Chotimo kartu su lenkais – Turkijos, 1564 m. prie Ūlos – Rusijos kariuomenes ir laimėjo daug kitų mažesnių mūšių.

Nepavykus puolimui, didvyriškai žūdavo. Taip įvyko ginant 1336 m. Pilėnų pilį, 1362 m. – Kauno pilį.

1382 m. prie Jurbarko pirmą kartą sugriaudėjo lietuviškieji artilerijos pabūklai.

Per amžius Lietuva turėjo gabių karvedžių: kunigaikščius Margirį ir Vaidotą, Didžiuosius etmonus Konstantiną Ostrogiškį, Joną Karolį Katkevičių, Kristupą Radvilą II, Leoną Sapiegą, Kazimierą Pacą ir

daugelį kitų.

Praradus valstybingumą ir prasidėjus 1794 m. sukilimui, lietuvių kariai didvyriškai kovėsi su Rusijos kariuomene gindami Vilnių ir Varšuvą. Bandėme atgauti savo laisvę 1831 ir 1863 m. sukilimuose. Tada lietuvis ūkininkas tapo kariu ir kovėsi su priešu.

1919-1920 m. jauna Lietuvos kariuomenė kovėsi su daug stipresniais priešais ir juos nugalėjo. Už Tėvynę paaukojo savo gyvybę eiliniai Povilas Lukšys, Pranas Eimutis, karininkas Antanas Juozapavičius ir daug kitų vyrų.

1940 m. Sovietų Sąjungai okupavus Lietuvą, jos gerai ginkluota ir paruošta kariuomenė buvo sunaikinta. Daug lietuvių karininkų ir kareivių su šeimomis išvežė į Sibirą, nemažai sušaudė. Krauju pasruvo Lietuva ir pokario metais. 1944-1954 m. apie 20 tūkstančių Lietuvos partizanų, tarp jų daug jaunimo, žuvo kovose su okupantais.

Šiandien Lietuva vėl laisva, ją saugo jauna Lietuvos kariuomenė. Joje tarnauja Jūsų broliai, kupini ryžto apginti Tėvynę nuo priešų.

Viktoro Kučo nuotrauka

VARNA PETRONĖLĖ

Sigitas Geda

Varna Petronėlė
Anksti atsikėlė,
Nusivalė snapą,
Nusiskynė lapą,

Kar kar kar
Aš norėjau dar
Ko nors paragauti!
Reiktų sūrį gauti...

Maža ko norėtum!
Sūris – pasakėčioj,
Pabandyk ištraukti,
Reikia žiemos laukti,
Eiti į skaityklą,
Pasiimti knygą...

Kas moka skaityti,
Tam nereik skraidyti,
Nereik beržuos karkti,
Varnų vargo vargti.

BALTAKARTIS

— Pažabok man arklį, tėti,
Noriu aš pajodinėti!

Tėtis arklį pažabojo.
Pro vartus aš linksmas joju.

Joju, raginu aš sarti:
— Bėk, žirgeli baltakarti!

Baltakartis nusižvengė
Ir tiesiog į prūdą žengė.

Aš nuo arklio
Pūkšt į prūdą
Ir paleidau savo „dūdą“!

MŪSŲ KŪRYBA

GUDRIAUSIAS ŽMOGUS

Prieš tris šimtus metų, Neringoje, gyveno žmogus vardu Vytautas Gudriausias. Jis buvo protingiausias žmogus Lietuvoje. Kiekvieną dieną ji aplankydavo daug žmonių. Jie klausdavo įvairiausių klausimus.

Vieną dieną atėjo žmogus, kuris paklausė:

— Kodėl žmonės miršta?

Ir Vytautas Gudriausias nežinojo atsakymo. Į klausimą jis atsakė klausimu:

— Kodėl žmonės gimsta?

Tą savaitę Vytautą Gudriausią aplankė labai daug žmonių. Jie klausė vis sunkesnių klausimų.

Laikas bėgo. Nepažįstamas ponas ir vėl sugrįžo. Dabar jis paklausė:

— Kodėl žmonės gimsta?

Vytautas Gudriausias atsakė:

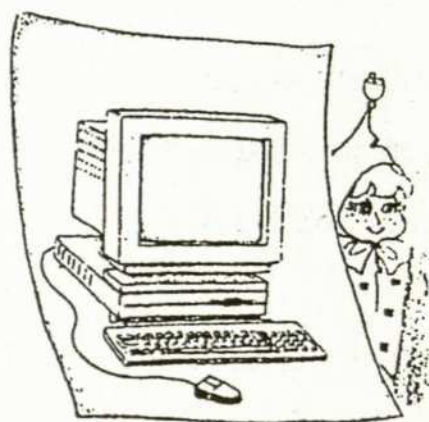
— Todėl, kad žmonės miršta.

Praėjo trys savaitės. Vytautą Gudriausią ir vėl aplankė nepažįstamas ponas. Dabar jis paklausė:

— Kaip tu gali viską žinoti?

Vytautas Gudriausias atsakė:

— Aš nieko nežinau, bet aš turiu kompiuterį ir jis man atsako į visus klausimus. Dabar jau nėra Vytauto Gudriausio, nes visi žmonės turi kompiuterius.

Adria Bagdonavičiūtė

V. Krėvės lit. mokykla (Philadelphia)

RŪSTUSIS ŽVEJYS

Vieną kartą seniai, labai seniai gyveno žvejys. Jis buvo rūstus ir nelabai sąžiningas žmogus. Kartais, net pasisavindavo ne savo daiktus. Dievas Perkūnas visa tai matė ir jam nepatiko. Jis siuntė jam sunkią ligą. Kol jis sirgo, sakė:

— Kai pasveiksiu, tai darysiu tik gerus darbus!

Tačiau, kai jis pasveiko pamiršo savo pažadą. Dabar Dievas Perkūnas jau visai prarado savo kantrybę. Jis pasiuntė vėją ir lietų. Vėjas kėlė nuo žemės trobeles ir jas lygino su žeme. Ištisas dienas ir naktis pliaupė lietus. Kai nustojo lyti ir pūsti vėjas, aplinkui kiek užmatai, tvyrojo smėlio kalneliai, o tolumoje juos supo vanduo. Tas piktas žmogus liko gyvas ir pamatęs tokią pasakišką vietovę pavadino ją „Kuršių Nerija“. Visiems labai patiko šis vietovardis, kuris liko iki šių dienų. O tas rūstus žvejys pasitaisė. Jis stengėsi padaryti kuo daugiau gerų darbų, kad ištaisytytų visas padarytas skriaudas.

Ina Saliklytė

V. Krėvės lit. mokykla (Philadelphia)

MŪSŲ APLINKA

Aš gyvenu Karaliaučiaus mieste. Šitas miestas gražus, jame yra uostas. Aš mėgstu jūrą. Aš turiu kriauklę, joje ošia jūra. Aš užsimerkiu ir labai gerai girdžiu tą ošimą. Vieną kartą buvome su tėvais prie jūros, ir mano tėvelis rado nuostabią kriauklę.

Netoli Karaliaučiaus yra Kuršių marios. Ten gražus, didelis pušynas, o aplink pušyną – jūra. Čia pat yra poilsio nameliai, kuriuose galima pailsėti. Rudenį miške daug grybų. Bet prie miško statyti mašinų neleidžia, nes Kuršių mariose labai griežtos taisyklės. Čia yra muziejus, ypatingas muziejus, kuriame žmonės gali stebėti paukščius ir žvėris, gyvenančius miške. Vasarą čia atvažiuoja daug turistų. Atvažiavę į šią vietą, kvėpuoja grynu oru. O anksti ryte prie jūros galima rasti gintarėlių. Ir mes su tėvais radome kelis.

Miške negalima šiukšlinti, laužyti medžius. Mes visi turime suprasti, kad miškas duoda mums gryną orą. Užaugusi aš padėsiu miškui, kad jis būtų dar švaresnis. Žiemą padėsiu paukščiams ir žvėrimis, kad jiems būtų lengviau žiemoti. Žiūrėsiu, kad miške būtų tvarka. O dar aš norėčiau, kad muziejuje būtų nors vienas kambarys, kuriame organizuočiau gamtos darbų parodą. Šitas užsiėmimas man labai patinka. Tai yra mažas stebuklas, kai kankorėžis tampa žmogeliuku, o sausi lapai ir gėlės – paveikslu. Aš labai labai mėgstu gamtą. Man norisi ir norisi būti Kuršių mariose. Apie tai dažnai svajoju. Norėtusi, kad šitas gamtos kampelis liktų visiems laikams, kad ko daugiau žmonių galėtų pamatyti, koks jis nuostabus! Aš

norėčiau, kad visi žmonės, kurie atvažiuoja čia ilsėtis, gerbtų gamtą, rūpintusi ja.

Mes su tėvais retai važinėjame į Kuršių marias – nuostabų gamtos kampelį. Nėra galimybės dažnai pasidžiaugti juo. Šitas gamtos kampelis yra toks gražus ir puikus, kad aš negaliu jo pamiršti. Jam aš skiriu šias eilutes:

*„Gėlių ir jūros kvapas,
pušynų ir lietaus garsai
bus mintyse mano amžinai...“*

*Renata Vilčinskaitė
Karaliaučiaus 35-ojo licėjaus
III klasės mokinė*

* * * * *

UŽBURTA KNYGA

Cyyp!!! Mindaugas šoko į viršų iš savo kėdės.

„Kas čia buvo?“ jis sau galvojo. Jis žiūrėjo į skylę sienoj, kurios niekada ten nebuvo.

„Kodėl tas atsitiko?“ jis savęs klausė. „Gal aš ką nors paspaudžiau?“

Jis vėl atsisėdo į kėdę ir pradėjo galvoti. Jo koja prisispaudė prie kėdės ir keistos durys užsidarė. Jis vėl prispaudė koją prie kėdės ir stebuklingos durys atsidarė.

„Įdomu sužinoti kas viduje," jis sakė. „Nieko blogo neatsitiks. Aš einu per duris."

Jis pasiėmė žvakę su savim ir įėjo į tamsų koridorių. Atsargiai jis sau ėjo per tamsumą su žvake, kuri buvo jo vienintelė šviesa iki kol pagaliau jis atsirado mažame, paprastame kambaryje. Lubos ir sienos buvo nublukosios ir grindys – vienas purvas.

Viduryj kambario buvo paprastas, aplūžęs staliukas. Ant to staliuko buvo apnešiota ruda knygutė. Ant viršelio buvo auksu parašyta *ATEITIS*.

Mindaugas norėjo sužinoti kas buvo šita „ateities" knyga. Jis švelniai atidarė knygą ir paskaitė pirmus žodžius:

Mindaugo krikštas 1251 m.

Mindaugas buvo taip išsigandęs, kad žvakė beveik iškrito iš jo rankų. Jis vėl perskaitė frazę ir jam labai reikėjo atsisėsti. Mindaugas atsirėmė ant sienos ir pradėjo prakaituoti.

„Kodėl aš būsiu pakrikštytas? Aš esu pagonis. Aš niekada nesikrikštysiu!" Mindaugas šaukė. „Gal daugiau mano ateities yra parašyta toj knygoj." Jis sau sakė ir garsiai pradėjo skaityti knygą.

„**Mindaugas žemaičių nužudytas 1263 m.** Kodėl aš mirsiu taip greitai? Aš dar jaunas esu!" jis galvojo.

Mindaugas mažame kambaryje ilgai buvo, skaitydamas apie Lietuvos ateitį.

„**Gediminas žus nuo kulkos. Kas yra kulka? Žalgirio mūšis Vytautas Didysis, Nepriklausomybė 1918 m....**"

Kai jis užbaigė skaityti tą knygą, jis padėjo knygą ant stalo ir

ramiai išėjo per koridorių. Jis uždarė duris prispaudęs koją prie kėdės ir labai apstulbęs įlipo į savo lovą. Tą naktį Mindaugas negalėjo užmigti. Jis galvojo apie Lietuvos ateitį ir kas visai žmonijai atsitiks. Mindaugas nusprendė apsikrikštyti pats ir savo šeimą nes: 1. Buvo parašyta knygoj ir 2. jis norėjo sustabdyti kryžiuočius, kurie puolė Lietuvą. Kai tas sprendimas buvo padarytas, Mindaugas užmigo ir vėlai atsibudo.

Mindaugas iš tikrųjų pats ir savo šeimą apkrikštijo ir tas sustabdė kryžiuočių puolimus, bet Mindaugas atidavė Žemaitiją kryžiuočiam. Žemaičiai užpyko ant Mindaugo ir jį nužudė. Kai Mindaugas jau buvo sužeistas, jis sumurmėjo šitus žodžius: „Knyga... durys... ateitis... pakasta..." Tada Mindaugas mirė. Žemaičiai ir Mindaugo šeima spėliojo ką Mindaugo žodžiai reiškė.

Ir kas atsitiko su knyga, jūs klausiat? Kelias dienas prieš mirtį, Mindaugas pakasė *Ateities* knygą, kad niekas nesurastų – ten kur dabar yra pastatyta – **Katedra!**

Rima Šeštokaite

Vinco Krėvės lit. mokykla

Philadelphija

AŠ IR TELEVIZORIUS

Vieną dieną aš sėdėjau ant sofos ir žiūrėjau filmą tryliktame kanale. Buvo penktadienis, liepos 13 diena.

Staiga aš atsiradau televizoriaus viduje tryliktame kanale. Aš sėdėjau geros senelės Galės kambaryje. Jinai sakė, kad blogasis karalaitis Pigžodis mane čia atsiuntė ir man reikės atsakyti tris klausimus, jei noriu grįžti į savo pasaulį. Klausimai buvo labai sunkūs ir tik keli žmonės žinojo jų atsakymus. Aš turėjau surasti tuos žmones.

Staiga mano rankose atsirado karalaičio Pigžodžio „kompiuteriukas“. Jame buvo parašytas pirmasis klausimas: kiek yra moteriškos giminės daiktavardžių, kurie turi po tris skiemenis ir kiekvienas skiemuo turi raidę A?

Geroji senelė Galė žinojo atsakymą. Atsakymas buvo: daugiau negu mažai, mažiau negu daug, bet maždaug keturiasdešimt. Aš atsakymą pasakiau karalaičio Pigžodžio „kompiuteriukui“, ir jame pasirodė antrasis klausimas: kas yra įvardis ir kada jis vartojamas?

Aš galvojau apie šį sunkesnį klausimą. Tada aš su Gale nuskridome pas profesorį Daiktavardį, nes Galė sakė, kad jis žinojo atsakymą. Profesorius truputį pagalvojo ir tada atsakė:

— Ponas Įvardis yra mano pusbrolis. Jis yra vartojamas vietoje daiktavardžio sakinyje.

Pasakęs tą į karalaičio Pigžodžio „kompiuteriuką“, mes trys sužinojome paskutinį klausimą: kiek karalaičiui Pigžodžiui metų?

— Koks čia per klausimas?! – suriko Galė. — Kas galėtų tą žinoti?

Mes visi atsisėdome ir pradėjome galvoti. Profesorius tada pasakė, kad reikėtų paklausti laumės Dalyvės. Ji buvo labai sena ir labai daug žinojo.

Nuskridę pas laumę Dalyvę kartu su profesoriumi Daiktavardžiu, ji mums atsakė, po ilgesnio galvojimo, kad karalaitis Pigžodis gimė pačioje pradžioje dvidešimto šimtmečio.

Aš suradau šio klausimo atsakymą, galvodamas šiaip:

1997 metai (dabar)

– 1900 metus (gimimo data)

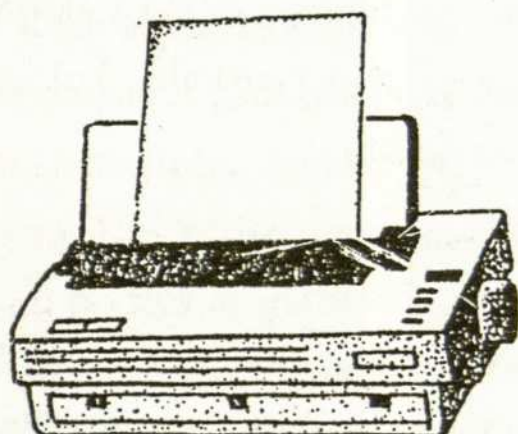
97-rių metų senumo

Karalaičiui Pigžodžiui buvo 97-ri metai!!! Tuoju pat aš atsisveikinau su laume Dalyve, profesoriumi Daiktavardžiu ir gerąja senele Gale. Taip aš grįžau namo iš tryliktojo kanalo.

Tomas Mikuckis

Šv. Kazimiero lit. mokyklos

Los Angeles

AR ŽINAI?

KUR ŽIEMOJA...

Kai iškrečiu kokią išdaigą, senelis piktai man pagrasina: „Palauk, parodysiu aš tau, kur vėžiai žiemoja!" Labai jau man parūpo – o kurgi žiemoja tie vėžiai?! Jei jau senelis šaiposi – matyt, giliai vėžiai slepiasi nuo šalčio. O gal jie kur iškeliauja?

Smalsumo genamas, iškeliavau miškan. Visą Pasakų giraitę apėjau, prikišęs nosį, ilgai pro Paslapčių ūpelio ledą dugną žvalgiau – nesimato! Dar didesnis smalsumas mane apėmė: dabar jau labai labai panorau sužinoti, kaip žiemoja įvairūs gyvūnai, vabalai ir žuvys. Pasirodo, baltas žiemos patalėlis dar daug paslapčių dengia...

Parbėgęs susiradau Žiniuką ir ilgai jį visko klausinėjau, kol jam vėl kakta ir akiniai aprasojo. Štai tada jis ir pažadėjo savo didžiosiose knygosėse paieškoti Vėžio žiemojimo paslapties. Visą vakarą mokyтasis mano pusbroliis kažką diktavo Šarkai Tauškalei, kol jai kojėlė paskaudo. Štai kokių įdomybių jis surado.

Vabzdžiai

Lietuvoje gyvena dešimtys tūkstančių vabzdžių rūšių. Žiemą jie visi pradingsta. Vasarą ar rudenį padeda kiaušinėlius – ir numiršta. Žiemoja jų palikuonys įvairiose išsivystimo stadijose – kiaušinėliai, rečiau vikšrai, o dažniausiai lėliukės. Nemažai vabzdžių žiemoja ir

suaugėlių stadijoje. Štai po medžių lapais, samanomis žiemą pramiega gražus pavasarinis drugelis citrinukas. Drugiai spungės dažnai žiemoja rūsiuose. Ten pat galime aptikti žiemojančių uodų. Po kelmiais, samanomis ar įsirausę į žemę praleidžia žiemą daug vabalų. Kai kurių vabzdžių, pavyzdžiui, laumžirgių lervos žiemoja vandenyje, po ledu. Dauguma žiemojančių suaugėlio stadijoje vabzdžių žiemą būna sustingę, lyg negyvi – toks gilus jų žiemos miegas.

Šikšnosparniai

Tai nepaprastai įdomūs ir paslaptingi gyvūnai. Ne paukščiai, o skraidantys maždaug pelės dydžio žvėreliai su odiniais sparnais. Dieną jie slepiasi, vabzdžius medžioja tik naktį. Lietuvoje šiuo metu rasta 13 šikšnosparnių rūšių – nuo visai mažulėlio šykšnio nykštuko iki varnėno dydžio rudojo nakvišos, kuris savo aštriais dantimis gali skaudžiai įkasti į pirštą.

Rudenį maždaug pusė šikšnosparnių rūšių, kaip ir kasmet iškeliaujantys paukščiai, išskrenda į šiltesnius kraštus. Likusieji ieško sau žiemaviečių, kuriose pasikabins žemyn galvomis ir taip prasnaus žiemą. Kai kurios žiemojančios rūšys mėgsta įlisti į įvairius rūšių sienų plyšius ar įdubas. Šikšnosparniai dažniausiai žiemoja žmonių statiniuose – įvairiuose rūsiuose, daržovių saugyklose, požeminiuose sandėliuose ir kitose panašiose vietose.

Žiemojančių žvėrelių kūno temperatūra kartais nukrenta iki nulio,

širdis plaka 50 kartų lėčiau. Lėčiau jie ir kvėpuoja – vos 5-6 kartus per minutę. Panašioje būsenoje žiemoja ir kiti įmingantys žinduoliai, taip pat ir miegapelės. Įmigę šikšnosparniai atrodo lyg negyvi. Kartais jų kūnelius užkloja šerkšnas ir drėgmės lašeliai.

Šikšnosparniai – naudingi gyvūnai. Jei surasite žiemojanti šikšnosparnį, nelieskite jo ir nežadinkite. Tegul miega! Dauguma mūsų krašte sutinkamų šikšnosparnių rūšių įrašytos į Lietuvos raudonąją knygą. Vadinasi, jie yra ne tik naudingi ir įdomūs, bet reti ir nykstantys gyvūnai.

Ropliai ir varliagyviai

Žiemą nepamatysi nei varlės, nei žalčio ar gyvatės. Visi jie kažkur pradingo, pasislėpė. Bet jie neišnyko ir neišmirė – paprasčiausiai miega savo slėptuvėse. Pelių ar pelėnų urveliuose, ertmėse po kelmais ar pačių išsiraustuose urvuose žiemoja gluodenai, paprastieji žalčiai ir angys. Jie sustingsta, apmiršta ir tokie pusgyviai praleidžia žiemą. O labai didelė retenybė – balinis vėžlys – žiemoja ežerų ir balų dugne įsirausęs į dumblą.

Varliagyviai šaltuoju metų periodu elgiasi panašiai kaip ir jau minėti ropliai. Tik rupūžės, varlės česnakės, smailiasnukės varlės slepiasi sausumoje. Įsirausia į žemę, sulenda į kurmių ar pelių urvus, įvairias duobes ar palenda po medžių kelmais, išvartomis.

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

Be kalbos nėra žmogaus. Be kalbos nėra tautos.

Juozas Pikčilingis

Žodžiai – ramsčiai.

Kirčiavimas kai kam – kietas riešutas. Jį perkąsti padeda atraminiai žodžiai – ramsčiai.

Štai keletas jų:

1. **Mašinà** kaip **merginà**.
Jei sakai — **su merginà**,
taip kirčiuok: **su mašinà**;
jei kirčiuoji: **merginàs**,
taip kirčiuok ir **mašinàs**.

2. **Akiniaĩ** kaip **lašiniaĩ**.
Jeigu mėgsti lāšinius,
tai žiūrėk pro ākinius.

3. **Patarlė** kaip **kirmėlė**.
Jei nemėgsti kirmėlių,
tai žinok daug patarlių.

4. Jeigu tariame **kėdė**,
taip sakykim ir **žvaigždė**.
Jeigu laužysim **kėdės**,
nenuksrisim į **žvaigždės**.

5. **Rāštas** tariame kaip **krāštas**.
Jei į tolimus **kraštūs**,
tai pirma rašyk **raštūs**.

6. Jeigu **Trākai** taip, kaip **rātai**, —
sutaisysime **ratūs**
ir važiuosim į **Trakūs**.

7. **Raidė** tariam taip, kaip **snaigė**.
Jeigu sakote **snaigės**,
tai kirčiuokite **raidės**.

8. **Kilogrāmas** taip, kaip **grāmas**.
Jei penkis šešis **gramūs**,
tai sakyk — **kilogramūs**.

9. **Kilomėtras** taip, kaip **mėtras**.
Jeigu sakoma **metrūs**,
tai pridėk **kilometrūs**
(ir **centimetrūs**, ir **milimetrūs**)...

Pabandykite ką nors sueiliuoti ir apie suskliaustų žodžių kirčiavimą.

Parinkite tinkamą būdvardį daiktavardžiui.

Būdvardžiai

Mėlyna, platus
šiltas, laukinė
šaltas, guvi
gilus, eiklus
žieminė, rudos,
auksinė, tyli
aukštas, baltas

<u>Mėlyna</u>	žibuoklė,	_____	lietus,
_____	ežeras,	_____	diržas,
_____	kepurė,	_____	antis,
_____	mergaitė,	_____	akys,
_____	žuvelė,	_____	vanduo,
_____	žirgas,	_____	melodija,
_____	namas,	_____	sniegas.

GREITAKALBĖ

Lietus, lietus lyja, lyja,
Gandras varles ryja, ryja.
Kur didesnės – į terbike,
Kur mažesnės – į gerklikę.

Piešinėliai rodo, kaip neretai pasakoma. O kaip reikėtų sakyti?

Einu ant stoties.

Pareisiu ant keturių.

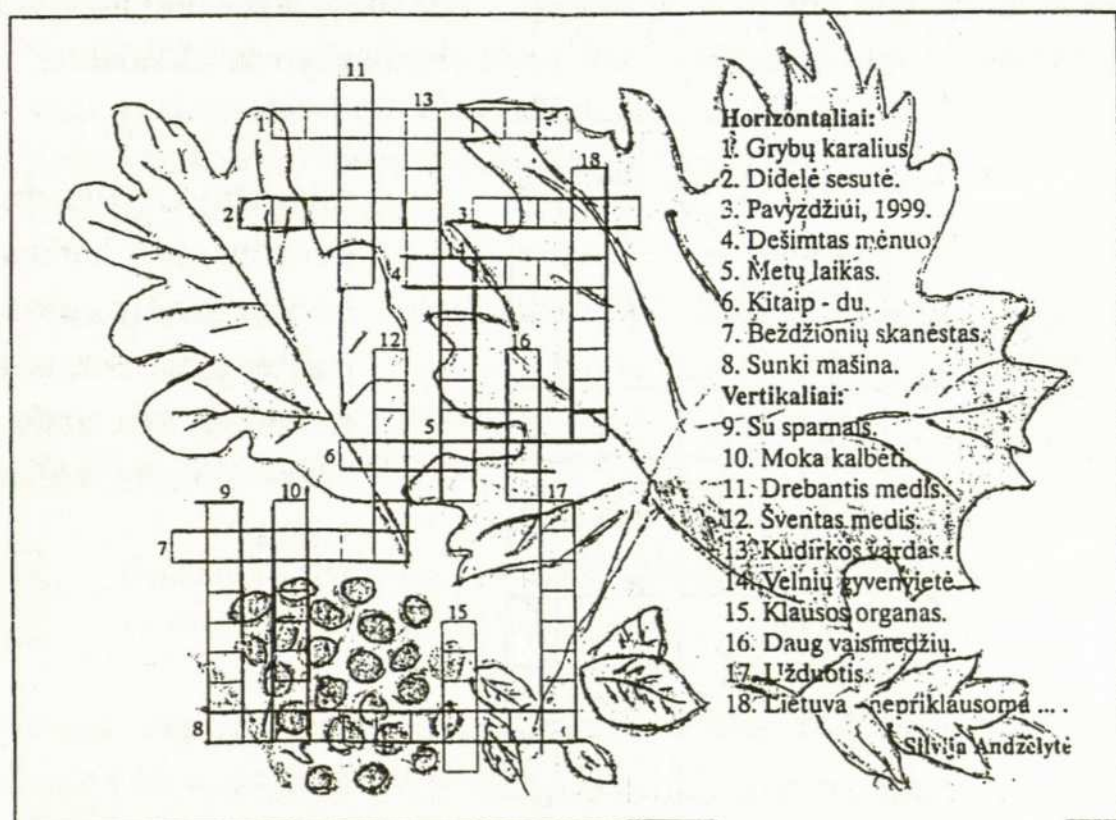
Jis mokosi ant gydytojo.

Važinėju ant sunkvežimio.

Parinkite prielinksnių vartojimo klaidų ir iliustruokite jas piešiniais.

GALVOSŪKIAI

Horizontaliai:

1. Grybų karalius
2. Didelė sesutė.
3. Pavyzdžiui, 1999.
4. Dešimtas mėnuo
5. Metų laikas.
6. Kitaip - du.
7. Beždžionių skanėstas.
8. Sunki mašina.

Vertikaliai:

9. Su sparnais.
10. Moka kalbėti.
11. Drebančias medis.
12. Šventas medis.
13. Kudirkos vardas.
14. Vėlinių gyvenvietė.
15. Klausos organas.
16. Daug vaismedžių.
17. Užduotis.
18. Lietuva nepriklausoma ...

Silvija Andželytė

Horizontaliai: 1. baravykas, 2. sesuo, 3. metalai, 4. spalio, 5. ruduo, 6. pora, 7. bananai, 8. sunkvežimiai, 9. paukštis, 10. vaikas, 11. drebulė, 12. ąžuolas, 13. Vincas, 14. programa, 15. ausis, 16. sodas, 17. klausimas, 18. valstybė

SUJUNK TAŠKELIUS

Nupiešė

Jonė Balasevičiūtė

Galvosūkis: Ką prikabinam ant meškerės, kada žuvaujam?

Atsakymą rasite galvosūkyje. Suraskite visus sekančius žodžius galvosūkyje. Jie gali būti skersai, išilgai, aukštyn, žemyn, nuo kampo į kampą. Likusios raidės sudarys žodį, kuris yra atsakymas į klausimą.

A	U	A	S	A	L	A	B	A	V
V	R	S	L	Ė	T	Y	L	E	P
E	O	K	A	N	D	I	S	S	E
J	R	R	L	J	Ū	S	I	A	T
A	A	U	I	I	A	S	D	R	E
S	S	Z	E	K	A	Y	E	Š	L
U	O	D	A	S	S	Ž	M	K	I
I	V	Ė	Z	Y	S	E	U	I	Š
V	A	L	I	E	T	U	S	V	K
D	U	Ė	Š	U	O	B	I	T	Ė

arkliažuvė, bitė, du,
dvi ežys, jus, kandis,
lietus, medis, oras,
pelytė, peteliškė, sau,
skruzdėlė, šuo, uodas,
vabalas, vėjas, vėžys,
vikšras

Surask 10 skirtumų.

Nupiešė Živilė Lekečinskaitė

JUOKŲ MAIŠELIS

Atšvitravo prie Neries upės žmogysta ir puolė kuoka talžyti vandenį.

— Nebaidyk žuvų! – rūstauja žvejai mėgėjai. — Gal kartais tau ne visi namie!

— Visi! Aš čia kasdien baidau krokodilus...

— Kokius krokodilus? Neryje krokodilų nėra.

— Ir nebus, nes gerai baidau!

...

— Petriuk, kodėl tu vakar nebuvai mokykloje? – klausia mokytoja.

— Man skaudėjo galvą.

— Betgi tave matė kieme žaidžiant futbolą.

— Na ir kas. Man gi skaudėjo galvą, o ne kojas.

...

Geografijos mokytojas paklausė Petriuko, ką jis žino apie Panamos kanalą.

— Mūsų televizoriuje tokio kanalo nėra, – atsakė Petriukas.

...

— Jonuk, kaip vadinasi žmogus, kuris kalba ir kalba, nekreipdamas dėmesio į tai ar kas jo klauso, ar ne?

— Mokytojas, tamsta mokytojau.

...

Kavinėje:

— Atsiprašau, bet negaliu valgyti sriubos, – kreipiasi lankytojas į padavėją.

— Tuoju pakviesiu šefą, – atsako šis.

— Kam to reikia. Atneškite šaukštą.

...

— Tete, ar rašalas labai brangus? – susirūpinęs klausia Lukas.

— Ne. Kodėl taip manai?

— Mama labai supyko, kai aš apliejau kilimą.

...

Ponas Jonaitis klausia bendradarbį: „Ar padėjo migdomieji? Ar ir vėl žvaigždes skaičiavai?“ Šis atsako: „Taip, be abejo, tačiau kai suskaičiavau iki 50,000, suskambėjo žadintuvas.“

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Salomėja Maksvytis

už 15 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410